

שירים מרליון וניג

לא קושרת, לא רוקמת מעשיות
מתפרקת מיכולות
מתרוקנת.

כמה קשה היה בחשכה להבין
שהזמן לא יחזור לאחור
שאני דחוייה, לאן שתלך, מכל צעדיך
יכלתי לרקם צעדים חרישיים
ללכת אחריך
אבל מהרתי לשום מקום
עוצרת שוב ושוב לבחן את עקבותיך
מרגישה שאבדו, שאינך עוד ובודקת שוב, שמא אולי

כמה קשה היה כשלקחת פניה חדה, לא נכנס בשערי
ועוד נדמה היה לי שצועקת אני אחריך
לא, טפש, אל תלך
זה הופך אותי לבינונית, מחט בלתי שמושית
וחוט בלי מחט הוא חוט בלי תכלית

יכלתי לרקם צעדים חרישיים
יכלת להחריש ולעמד במקום
יכלנו לרקם כמו כל המקטים והחוטים
במתפרת האשליה הגדולה
תכריחי סוף.

אם הייתי אומרת ששמש ושמים
שם, שם
והייתי מסתגרת מהמלים.
שתקת כל כך הרבה זמן, שתקת
ושתיקתך רפאה אותי מחטאי
לו רק הייתי אומרת מים מים
הייתי מטביעה את כל אותן תשוקות שלא ידעו מנוח
בתהום שנפצרה בי כשנפגשנו
עמקה ושחרה
בלתי נסלחת.

לו הייתי שואבת מים ולא רק קוראת בשמם לבוא מעצמם להשאב
היו המים נשאבים בששון. בקריאות גיל וצהלה חוגגים
את מות האהבה ההיא
זו שלא רציתי
זאת שהיתה ונגמרה כמו שהתחילה, בלתי נסלחת
והייתי בוכה על האשה שהיתה ולא היתה שם במקומי.

אתה פעם תלך בשבילים שהותרתי אחרי
תספור את המקומות בהם עמדתי והסתבלתי לאחור
תוכל להריח בחושך את חלשותי
את האימה שהייתי וכמה רע היה להיות אימה
ולראות אותך. לא ממשיך אחרי. בולם תשוקות.
מרפה. עוצר במקום.
מנתק חבלים, פורם ושוב פורם הכל

כמה קשה היה לעמד כמו מחט שאינה
חדלה לחפש את החוט הפתלתל
כמה קשה היה לאבד את התכלית
להרגיש לא מכשרת בשום צורה